

ΔΙΨΑΣΜΕΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ; (Ιω. 7, 37-52 και 8, 12)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Χαράλαμπο Πρεβέζης, στις 30/5/2004)

1. Ο Θεός δεν συρρικνώνεται

Σήμερα εορτάζουμε την Πεντηκοστή.

Μια μεγάλη εορτή, κατά την οποία όπως είχε προείπει ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, έστειλε στον κόσμο το Άγιο Πνεύμα. Είχε πει: «Σας συμφέρει να φύγω εγώ προκειμένου να ρθει το Άγιο Πνεύμα». Μεγαλύτερη ευεργεσία το Άγιο Πνεύμα απ' ότι η παρουσία του Χριστού κοντά μας. Ένας λόγος που τον ακούμε και τρομάζομε.

Ενώ οι μαθητές του Χριστού ήταν μαζεμένοι στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, 50 μέρες μετά την Ανάσταση, κατέβηκε το Άγιο Πνεύμα σαν φλόγες πυρός. Το εξωτερικό φαινόμενο ήταν συνηθισμένο. Αλλά αυτό που κρυβόταν ήταν κάτι το πολύ μεγάλο. Κάθισαν πάνω στα κεφάλια τους αυτές οι φλόγες και δεν τους έφλεξαν.

Τότε το Άγιο Πνεύμα τους έδωσε πρώτα σοφία. Μιλούσαν όλες τις γλώσσες και κήρυξαν σε όλες τις γλώσσες τα μεγαλεία του Θεού.

Το δεύτερο είναι ότι από εκείνη την στιγμή το Άγιο Πνεύμα έγινε μέσω των αγίων αποστόλων ένας ποταμός χάριτος, ελέους, συγχωρήσεως και αγιασμού του κόσμου. Όλα τα μυστήρια γίνονται με την χάρη του Αγίου Πνεύματος. Το Βάπτισμα. Η θεία Ευχαριστία. Ο γάμος. Η ιερωσύνη. Όλα όσα γίνονται μέσα στην Εκκλησία.

Μας λέγει λοιπόν η Αγία Γραφή, ότι την ημέρα της Πεντηκοστής, πήγασε ένα ποτάμι στον κόσμο, το οποίο όσο προχωρεί ο κόσμος και η ιστορία τόσο θα πλαταίνει και θα μεγαλώνει. Και τα νερά του θα πολλαπλασιάζονται.

Εμείς καμιά φορά έχουμε την ανόητη ιδέα ότι ο χριστιανισμός συρρικνώνεται. Ανοησίες. Ο Θεός δεν συρρικνώνεται ποτέ. Εμείς και το μυαλό μας συρρικνώνεται. Και δεν ξέρουμε να εκτιμήσουμε και να καταλάβουμε σωστά τα μεγαλεία του Θεού.

Το ποτάμι του Θεού προχωρεί σε όλο τον κόσμο. Την σημερινή εποχή δεν υπάρχει τόπος που δεν είναι χριστιανοί πολλοί. Το μήνυμα του Χριστού προχωρεί σε όλες τις ηπείρους αλματωδώς. Και όπως έλεγε κάποιος, ότι οι ρωμαλέες ιδέες σιγά-σιγά κυριαρχούν, έτσι και το μήνυμα του Θεού του μόνου δυνατού και δυνάστου είναι προορισμένο να κυριαρχήσει σε όλο τον κόσμο.

2. Το κοτρώνι και το ποτάμι

Αλλά ας χρησιμοποιήσουμε κάποιες εικόνες για να διδαχθούμε.

Πάμε σε ένα ποτάμι. Εκεί τρέχει ωραίο νερό και πολύ δροσερό. Δεν χορταίνεις να το βλέπεις και να ακούς το κελάρισμά του. Και άμα καθήσεις εκεί καλοκαίρι και κάνεις μια βουτιά μέσα στο ποτάμι η πιείς λίγο νερό, αισθάνεσαι τόση δροσιά και τόση ομορφιά!

Μέσα όμως στο ποτάμι υπάρχει ένα κοτρώνι. Πάνω από το κοτρώνι περνά το νερό χιλιάδες χρόνια. Απ' έξω. Ούτε μέσα του περνά, ούτε το μουσκεύει, ούτε το επηρεάζει σε τίποτε. Μόνο στην επιφάνεια το αγγίζει.

Το νερό φταίει η το κοτρώνι;

Μήπως αυτή η εικόνα λέει κάτι και σε μας; Μερικοί άνθρωποι –ο καθένας ξέρει για τον εαυτό του- βρίσκονται από το πρωί μέχρι το βράδυ μέσα στο ευλογημένο ποτάμι της χάριτος και του ελέους του Θεού, που λέγεται Εκκλησία του Χριστού και αγιάζει τον κόσμο, για να τον μεταφέρει «από γης εις ουρανόν». Οι άνθρωποι αυτοί ζουν σε χριστιανικό περιβάλλον, βρίσκονται μέσα στην Εκκλησία. Το μήνυμα του Χριστού ηχεί στα αυτιά τους με χίλιους τρόπους. Μα δεν ακουμπάει την καρδιά τους. Μένουν πέτρες ασυγκίνητες. Πέτρες κατάξερρες εσωτερικά. Μόνιμα διψασμένες.

Τι μας λέει αυτό;

Εσύ που βρίσκεσαι μέσα στο ποτάμι, πρέπει κάτι να κάνεις, όχι μόνο για να είσαι στο ποτάμι, αλλά και για να παίρνεις κάτι από τη ζωή και την δροσιά του.

3. Ο αναποφάσιτος

Δεύτερη εικόνα:

Πλησιάζει η εποχή που μας αρέσει η θάλασσα. Όχι σαν τον χειμώνα που την βλέπουμε φουρτουνιασμένη και τρομάζουμε. Πηγαίνουμε λοιπόν και στεκόμαστε -ας πούμε τον Αύγουστο- με όλη την κάψα, στην παραλία και σκεπτόμαστε: «Να βουτήξω; Να μην βουτήξω;».

Τελικά δεν το αποφασίζουμε αλλά αρχίζουμε την γκρίνια: «Μα τι βράχια είναι αυτά; Τι φύκια είναι εκείνα; Ας περιμένω λίγο ακόμη. Μήπως πρέπει να έρθω αύριο κλπ.

Τρέχει ο ιδρώτας πάνω μας, καιγόμαστε, ξέρουμε μπάνιο, μα δεν το αποφασίζουμε και δεν μπαίνουμε στη θάλασσα. Τι γίνεται; Τίποτε δέν γίνεται. Απλώς εμείς χάνουμε τις πολύτιμες ευκαιρίες.

Γιατί λέμε «πολύτιμες ευκαιρίες»;

Γιατί το νερό έχει κάποιες μοναδικές ιδιότητες.

Ότι μπαίνει μέσα του και είναι σκληρό, το μαλακώνει.

Ότι είναι βρώμικο, το πλένει.

Ότι είναι ηλιοκαμμένο και καμένο, το δροσίζει.

Αυτές τις ιδιότητες δεν τις χάνει ποτέ.

Αν λοιπόν αυτό το δημιούργημα του Θεού, ανταποκρίνεται στην αποστολή που έχει από τον Θεό, για φαντασθείτε, είναι ποτέ δυνατόν να μην κάνει το έργο της η χάρη του Αγίου Πνεύματος που είναι η ουσία και η δύναμη της Εκκλησίας;

Ουσία της Εκκλησίας δεν είναι τα διακριτικά των ιερέων. Αυτά είναι απλώς στολίδια της ιερωσύνης.

Ουσία της Εκκλησίας είναι η χάρη του Αγίου Πνεύματος.

4. Έρχομαι κοντά σου. Έλα και συ

Είπε ο Χριστός: «Σας συμφέρει να φύγω εγώ για να έλθει η χάρη του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο. Και όταν θα ρθει, θα μένει μαζί σας, μέχρι την

συντέλεια των αιώνων. Μη φοβάσθε. Δεν θα χαθεί ποτέ. Δεν θα σβύσει ποτέ. Δεν θα λιγοστεύσει ποτέ. Δεν θα βρεθείτε ποτέ στην δύσκολη θέση να πείτε: Υπάρχει άραγε και για μένα;».

Είναι τόσο πλούσιος ο Θεός σε έλεος και σε αγάπη και σε ευσπλαγχνία!

Έχει να δώσει στον άγιο Αντώνιο πολλά. Έχει να δώσει στον απόστολο Πέτρο περισσότερα. Αλλά έχει να δώσει και στο ληστή, που πέθανε μαζί του πάνω στο Σταυρό τόσα πολλά που όταν τα θυμόμαστε, νοσταλγούμε και λέμε: «Θεέ μου, μαζί με τον ληστή πάρε και μένα. Και αξίωσέ με της Βασιλείας Σου, μαζί με τον ληστή. Και τάξε με μαζί με το ληστή. Γιατί και εκείνος είναι τρισμακάριστος, αφού βρέθηκε κοντά σου».

Ένας μεγάλος Γερμανός καθηγητής της ψυχιατρικής, όταν ήταν ογδόντα χρονών γεροντάκι, πριν κάμποσα χρόνια, έγραφε σ' ένα νεαρό παιδί, που είχε αρρωστήσει και βιάδιζε προς το τέλος: «Σου γράφω παιδί μου. Κάθε λέξη είναι και κάποια έκφραση από την καρδιά μου. Να το ξέρεις. Με κάθε λέξη που σου γράφω και με το κάθε της γράμμα, εγώ, το γεροντάκι περπατώ να έλθω κοντά σου. Είμαι ογδόντα χρονών. Τα βήματά μου, δεν αντέχουν για περπάτημα πια. Και απέχουμε τοπικά οκτακόσια χιλιόμετρα. Με τα πόδια, δεν θα το διάνυα αυτό το διάστημα ποτέ. Η καρδιά μου όμως περπατά και περπατά γοργά και έρχεται κοντά σου. Η καρδιά μου και η σκέψη μου και το πνεύμα μου, είναι τώρα δίπλα σου. Δίπλα στο κρεβάτι σου. Μέσα στο δωμάτιό σου. Και απλώνω νοερά τα χέρια μου να σε αγκαλιάσω, παιδί μου, και να σου ευχηθώ».

Αυτό που έλεγε ο μεγάλος αυτός ψυχίατρος, ισχύει και για μας.

Μόνο με μια διαφορά. Ποιά διαφορά; Να καταλάβουμε ότι αυτό που έλεγε εκείνος για το νεαρό άρρωστο παιδί που είχε την ανάγκη του, πρέπει να το πούμε εμείς, ο καθένας από την πλευρά του, για τον Χριστό. Και για το Άγιο Πνεύμα. Πράγμα το οποίο σημαίνει:

Φρόντισε πρώτα να δεις που στέκει η καρδιά σου. Μαλάκωσέ την λίγο και περπάτα με την καρδιά σου, με τον έσω άνθρωπο, προς τον Θεό και προς τα παιδιά του. Προς τον άλλο άνθρωπο. Και προς την Εκκλησία.

Και περπατώντας έτσι, λέγε και εσύ στο Χριστό κάτι το ανάλογο με εκείνο που έλεγε ο γιατρός. Δηλαδή πες: «Εγώ περπατώ Χριστέ μου να έλθω σε Σένα. Εγώ θα κάνω ότι μπορώ, για να ρθω κοντά Σου. Αλλά τα βήματά μου είναι αδύνατα. Γεροντικά βήματα. Τα πόδια μου, δεν είναι τόσο γερά. Έστω και αν είμαι παιδί στη σωματική ανθρώπινη ηλικία. Κάνε και Συ μερικά βήματα από την πλευρά Σου».

Και ας εκφράσουμε την ικεσία μας, με τα λόγια της προσευχής: «Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε το Πνεύμα της αληθείας, ο πανταχού παρών και τα πάντα

πληρών», που είσαι και τώρα δίπλα μας και θα είσαι πάντοτε δίπλα μας, ευεργεσία αιώνια για μας, «ελθέ και σκήνωσον εν ημίν και καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος και σώσον Αγαθέ τας ψυχάς ημών».

Να φυλαγόμαστε μας λέει η εορτή, να μην αφήνουμε τον εαυτό μας να γίνεται κοτρώνι κατάξερο μέσα στο ποτάμι της χάριτος και του ελέους, της αγάπης και της αγαθότητας, της στοργής και της τρυφερότητας, που λέγεται Εκκλησία. Χώρος και τόπος δράσεως της αγάπης του Θεού και του Αγίου Πνεύματος.

Αλλά να γινόμαστε με τον Χριστό και με το Άγιο Πνεύμα ένα. Και όπως έλεγε ο Γερμανός ψυχίατρος στον άρρωστο να το φωνάζουμε και εμείς στο Χριστό. «Κοντά σου θέλω να είμαι, απλώνω τα χέρια μου και σε αγκαλιάζω. Ας είμαι «οχτακόσια χιλιόμετρα» μακριά».

Να αισθανόμαστε ότι μέσα στο χώρο της Εκκλησίας του Χριστού σφιχταγκαλιαζόμαστε και ζούμε μαζί Του, εκμεταλλευόμενοι, απολαμβάνοντες, θα προσθέταμε και την λέξη που μας γοητεύει την σημερινή εποχή «γλεντώντας» τα χαρίσματα του Κυρίου μας και του Αγίου Πνεύματος.

Να δώσει ο Θεός να μας πλημμυρίζουν τα χαρίσματά Του και να μας γεμίζουν χαρά, ειρήνη και ευτυχία. Αμήν.-